

Krisztinka karácsonyi kívánsága

Előfordult már valaha veletek, hogy elvesztettetek valamit, és később akkor találtátok meg, amikor a legkevésbé számítottatok rá?

Vagy megesett, hogy azt hittétek, elromlott valami, és csak később jöttetek rá, hogy mégis működik? Azt hihetnétek, hogy ezek szerencsés esetek voltak - de ebben tévedtek. Mindez egy házitündér műve volt!

Minden házban vannak házitündérek - jóllehet soha nem pillanthatjuk meg őket. Mesterei a rejtőzködésnek. Szárnyukkal csapdosva mindennap körülrepkednek a házban, titokban felkutatják és megjavítják az elromlott dolgokat, felsöprik a sütimorzsákat, és minden apró munkát elvégeznek, amiről az elfoglalt emberek elfeledkeznek. És hogy vajon mi lehet számukra az év legdolgosabb napja?

Kitaláltátok? a karácsony!

A tündéreknél karácsonykor kell a leginkább ügyelniük, mert ilyenkor a legkönnyebb őket elkapni, azt pedig mindenki tudja, hogy a tündéreket titokban kell tartani...

Takács Klárinak és Olivérnek, az ikreknek szintén volt egy házitündérük, bár azért a létezésében nem lehettek teljesen biztosak. Az azonban nem kerülhette el a figyelmüket, hogy különös dolgok történtek néha az otthonukban.

- Anyu, te talátlad meg a macit? - kérdezte Klári egy nap.

- Nem - felelte Anyu. - Nem is tudtam, hogy elveszett.

- De akkor hogyan került vissza a párnámra? - tűnődött Klári. Nagyon titokzatos eset volt.

Máskor is előfordult ilyesmi, például azok a takaros kis öltések Olivér lyukas zokniján, és egyszer mintha aprócska lábnyomokat vettek volna észre a poros könyvespolcukon.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy van egy tündérünk a házban - mondta Olivér a szüleinek, amikor egyik reggel a friss lábnyomokat vizsgálták. Apu és Anyu csak nevettek.

- Az nagyszerű lenne! - mondta Anyu, de Klári és Olivér látták, hogy nem hisznek nekik igazán.

- Köszönjük! - suttogták minden este, amikor lefeküdtek, arra az esetre, ha egy tündér hallaná.

És egy tündér bizony hallotta. Egy igazán aprócska, dolgos házitündér, akit Krisztinkának hívtak. Krisztinka már azóta Klári és Olivér házában lakott, amióta megépült. Már sok gyereket látott felnőni a hosszú évek alatt, de az ikrek voltak a kedvencei.

„Milyen jó, ha megköszönik az ember - vagyis a tündér munkáját!” - gondolta, amikor esténként hallotta a gyerekek szavait. És még valami más is összekötötte őket. Mindannyian nagyon szerették a karácsonyt. És két hét múlva karácsony! Bárcsak a gyerekekkel együtt tölthetné el!

„Bárcsak beszélgethetnénk egymással, és barátok lehetnénk! Néha olyan magányos az ember ebben a nagy, öreg házban” - gondolta bánatosan.

Krisztinka tudta persze, hogy lehetetlen szót váltania a gyerekekkel. A házitündéreket SOHA nem láthatják meg az emberek. De attól még álmodozhatott.

Az egyik este, éppen a karácsony előtti estén, Krisztinka meghallotta, amint az ikrek az édesapjukkal beszélgetnek.

- Apu, lehozhatjuk holnap a karácsonyfadíszeket a padlásról? - kérdezte Olivér.

Apa bólintott.

- A karácsonyfát is felállíthatjuk. Mindjárt itt a szenteste.

- Hurrá! - kurjantották az ikrek, és izgalomban körbeugrándoztak. - Az a legjobb móka! Krisztinka nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjon. Az ő kedvenc munkája is a karácsonyfadíszek kiválogatása volt.

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha új ezüsthonalat kötök az üveggömbökre ma éjjel - gondolta magában. - A angyalhajat is ki kell tisztítanom. Tavaly elég porosnak tűnt - és szapora szárnyacsapkodással már el is tűnt a padláson, hogy megkeresse a karácsonyfadíszeket rejtő dobozt.

Egy sarokban lelt rá, egy szatyornyi régi csomagolópapír és kötöző zsinór társaságában. A doboz teli volt csillogó díszekkel, és akadt ott egy nagy gubanc tündöklő angyalhaj is.

- Bárcsak karácsonyi tündér lehetnék, és együtt tölthetném Kláival és Olivérrel a karácsonyt - sóhajtotta Krisztinka, amint elkezdte kibogozni a színes csomót. - Egyedül egyáltalán nem jó multság.

Krisztinka egyenként kiemelte a törékeny üveggömböket a dobozból, és egy párnára helyezte őket. Először mindet gyorsan leporolta úgy, hogy gyengéden összecsapkodta fölöttük a szárnyait. Ezután takaros ezüstszállurkokat kötött mindegyikre, majd csillámport szórt rájuk, és visszatette őket a dobozba.

„Egy kis plusz varázscsillám, hogy egészen különleges legyen a karácsonyfa!” - mosolygott magában.

Ezután Krisztinka az angyalhajat vette kezelésbe. Felaggatta körbe a padláson, és minden angyalhaj- szálon végigtáncolt, hogy lerázza róla a port. Mire végzett, a dolgos házitündér egészen kimerült - és a fejétől a lábujja hegyéig beborította a por!

- No, nézd csak, mi történt a szárnyammal meg a ruhámmal... - sóhajtotta, és megpróbálta leporolni magát. - Még szerencse, hogy ilyen jó munkám van, és soha nem lát meg senki. Mindig olyan piszkos vagyok!

Másnap reggel az ikrek jó korán felébredtek. Alig várták, hogy feldíszíthessék a fát.

- Tessék, Klári - adta le Apa a díszekkel teli dobozt a padlásról. - Kezdhetsz azzal, hogy új fonalat kötsz az üveggömbökre. Te pedig, Olivér, leporolhatod az angyalhajat.

Klári kinyitotta a dobozt, és belepillantott...

- De furcsa! - kiáltott fel meglepetten, és megmutatta a gömböket Olivérnek. - Már van rajtuk új fonál. Biztosan Anya kötötte rájuk.

Olivér megrázogatta az angyalhajat.

- Idén valahogy kevesebb a por is - Vágott egy grimaszt Klári felé. - Különös.

- Biztosan a tündérek szorgoskodott! - tréfálkozott Apa. - Na, gyertek. Kezdjünk hozzá! Klári és Olivér gyanakodva pillantottak körül, mielőtt elindultak lefelé a padlásról.

- Vajon...? - suttogták halkan.

Klári és Olivér az egész délutánt díszítéssel töltötték, a szüleikkel együtt. Először is szalagokra fűzött karácsonyi képeslapokat akasztottak a falra, és angyalhajat tettek a

kandallópárkányra. Ezután hosszú, színes papírfüzéreket készítettek, és felfüggesztették őket a nappali szobában.

- De jól néz ki! - örvendezett Klári. - És most jön a legjobb: feldíszítjük a fát!

Klári és Olivér egyenként felakasztották a díszeket a fára, ezalatt Anya ezüstsálakkal fonta körül az ágakat.

A végére már csak egy nagy aranycsillag maradt. Apa felmászott a létrára és a fa csúcsára erősítette, mielőtt a karácsonyi égőfüzért körben a fára akasztották volna.

- Készen vagytok? - kérdezte, és KATT! - felkapcsolta a színes égőket. Mindenkinek elakadt a lélegzete.

- Gyönyörű! - kiáltották egyszerre az ikrek.

- Meghiszem azt! - helyeselt Apa. - Szerintem a tündérek biztosan szétszórt némi varázsport! De most gyertek, ideje lefeküdni...

Este az ikrek az ágyukban fekvé eltűnődtek azon, amit az édesapjuk mondott.

- Tudom, hogy csak tréfált - suttogta Olivér - de a fa tényleg varázslatosan nézett ki. Talán valóban egy tündér segített, hogy olyan szépséges legyen.

Klári bólintott.

- De ha tényleg van a házban egy tündér, miért nem láttuk még soha? Már minden lehetséges helyen megnéztem. Az összes szekrényben, az ágyak alatt...

- Ti még ébren vagytok? - kukucskált be Anya a gyerekszobaajtón. - Későre jár!

Az ikrek behunyták a szemüket, és úgy tettek, mintha aludnának, de csak addig, amíg biztosak nem voltak benne, hogy Anya kiment.

- Lehet, hogy a tündér csak éjjel jön elő - jutott eszébe Klárinak. - Talán ez a magyarázata annak, hogy még nem találkoztunk vele.

- Igazad van! - suttogta izgatottan Olivér. - Itt az ideje, hogy nyomozzunk egy kicsit.

Az ikreken kívül valaki más is ébren volt. A dolgos kis házitündér éppen azzal foglalatzkodott, hogy a ruháját megpróbálta megszabadítani a padlás porától.

- Kíváncsi vagyok, hogyan fest a karácsonyfa... - tűnődött, miközben a szárnyait fényesítette. - Remélem, a varázssziporkák megtették a kellő hatást.

Ebben a pillanatban megszólalt a hallban álló ingaóra.

- Tudom már! - döntött a tündér. - Megyek, és meglesem. Most már biztosan mindenki mélyen alszik.

Krisztinka lesiklott a lépcsőkorláton, és beröppent a nappaliba, majd a kandallópárkányra telepedett. Mosolyogva pillantott körül a szobában. Minden olyan vidám és ünnepi volt!

- Bárcsak én is láthatnám, ami karácsonykor történik! Olyan unalmas egyedül!

Ekkor merész ötlete támadt.

- Mi lenne, ha karácsony reggelén elbújnék valahová, mielőtt mindenki felébredne?

Akkor láthatnám, amikor az ikrek kibontják az ajándékaikat. Senki sem fog rájönni, ha elég óvatos vagyok.

Ebben a pillanatban Krisztinka nyikorgást hallott, és kinyílt a nappali szoba ajtaja... Mint a villám, úgy ugrott be az egyik karácsonyi képeslap mögé.

Az ikrek!

„Mi a szöszzt csinál Klári és Olivér idelent az éjszaka kellős közepén?” - töprengett Krisztinka, és kikukucskált a kép mögül, hogy jobban lásson. Annyira lefoglalta az ikrek utáni leskelődés, hogy nem vette észre a mellette álló hosszú gyertyatartót. ZSUPSZ! - a gyertyatartó hangos koppanással felborult.

- Ki van ott? - kiáltotta Klári és Olivér, és még éppen megpillantottak egy piciny lábat, amint eltűnik az angyalhaj mögött.

- Egy tündér! - kiáltott fel Olivér diadalmasan. - Tudtam!

Klári odaóvakodott a kandallóhoz.

- Kérlek, ne félj - szólt lágyan. - Nem bántunk!

- Jaj, nekem! Jaj, nekem! - siránkozott Krisztinka, amint előröppent a képeslap mögül. - Mekkora bajba kerültem!

- De miért? - kérdezte Klári aggodalmas arccal. - Csak felborítottál egy gyertyatartót. Véletlen volt.

- Nem a gyertyatartóról van szó - hüppögte Krisztinka. Engem nem szabad meglátni. Képzeld csak el, milyen lenne, ha mindenki tudná, hogy a tündérek léteznek. Egyetlen perc nyugtunk sem lenne. Igaz, hogy időnként nagyon magányos vagyok ebben a nagy, régi házban egyedül - különösen karácsonykor...

- Kérlek, ne nyugtalankodj - mondta Olivér együttérzően. - Klári és én senkinek nem mondjuk el, hogy megláttunk. Megígérjük, és hidd el, nagyon jól tudunk titkot tartani.

- Köszönöm - szipogta Krisztinka, és letörölte a parányi könnyeket a poifjáról. - Mind a ketten nagyon kedvesek vagytok. Gondolom, jobb, ha most megyek, mielőtt bejön még valaki. Nagyon jó volt veletek beszélgetni.

- Várj! - állította meg Klári. - Támadt egy ötletem. Szeretnél velünk ünnepelni karácsonykor? Megígérem, hogy senki sem fog meglátni. Örülnél neki?

- Nagyon! - csillant fel Krisztinka szeme. - De hogyan?

- Tényleg, hogyan? - visszhangozta Olivér.

Klári elmosolyodott.

- Gyertek velem, és megmutatom - titokzatoskodott. - Már csak egy csinos új ruhára van szükséged! A szobámban maradt valamennyi karácsonyi szalag. Tökéletesen megfelel arra, amit a fejedben forgatok.

Karácsony reggelén Klári és Olivér alig tudta kivárni, amíg reggeli után mindenki odagyűlik a karácsonyfa köré - és nemcsak azért, mert már szerették volna kibontani az ajándékaikat.

- Hát nem gyönyörű a karácsonyfánk? - kérdezték az ikrek, majd egymásra kacsintottak.

- Azt hiszem még soha nem volt ilyen szép - felelte Anya. - Idén valahogy egészen varázslatos - különösen az a karácsonyi tündér a csúcán. És milyen gyönyörű a ruhája! De honnan van egyáltalán? Nem emlékszem, hogy láttam volna a dobozban...

- Én sem - mondta Apa zavartan. - Úgy emlékeztem, hogy idén egy csillagot tettem a fa csúcsára. Ti sem tudjátok, honnan van?

Az ikrek csak vállat vontak, és csintalanul vigyorogtak.

- Lehet, hogy a tündérek egyike, akiket állandóan emlegettek - kuncogtak.

- Az meglehet! - nevetett Apa. - Ki tudja?

Klári és Olivér azonban tudták, és most már ti is tudjátok!